

Gorm Bloch

Drømmen om den HVIDE HEST

En fantasifuld historie
Med rod i en lille drengs hverdag

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

IKKE BETALT
Bestilling af print: on demand fra www.culturcity.dk/for-net-bog-klubben

Gorm Bloch

Drømmen om den HVIDE HEST

En fantasifuld historie
Med rod i en lille drengs hverdag

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

ISBN 87-90733-35-5
Copyright Gorm Bloch
År: 2000
Server: Cybercity
Tryk: Levison+Johnsen+Johnsen a/s

Advarsel: Enhver erhvervsmæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsforfulgt med krav om erstatning.

Print-on-demand må kun forhandles af forhandlere, der er autoriseret af Kunstbiblioteket.

Antal sider: 29

Notabene

Net-Bog-Klubbens bøger er alle fremstillede efter den såkaldte print-on-demand teknik.

Den består i, at trykning og indbinding foregår i samme proces.

Endvidere stiller teknikken begrænsninger for papirtykkelse til at trykke på og papir til indbinding.

Desværre er det nødvendigt at acceptere disse begrænsninger. De skyldes, at der ikke trykkes flere bøger end der bestilles.

Forfatterne ville stå overfor helt andre krav til investeringer, hvis læserne ikke kan se bort fra disse skønhedsfejl og koncentrere sig om indholdet.

1. Kapitel

Heste i mange størrelser

Ikke: Der var engang, som så mange eventyr Indledes med, men måske netop én dag som i dag, begyndte det hele.

Ikke i et fjernt land, men i en eller anden by i vort eget land, boede der i et villakvarter i et stort fladt hus en lille familie.

Der var far og mor samt Lise på næsten 14 år, men endnu ikke konfirmeret i den gamle hvide kirke – og så var der Allan. Han var bare 6 år, men han følte, at han var så stor, at man godt kunne tro, at han var fyldt de syv år.

Far var, som han gjorde det hver morgen, kørt ind til den store by for at arbejde på et kontor. Mor havde ringet til den mand, der kunne ordne hendes hår fint og havde sagt, at hun skulle komme kl. 14.15. Derfor måtte hun tage hjemmefra lidt før og så skulle Allan være helt alene i huset, – men ikke ret længe. Lise vilde skynde sig hjem fra skole, for hun havde lovet at passe sin ofte irriterende lillebror. Mor havde, uden at far havde set det, givet hende lidt for den ulejlighed.

Allan ville gerne passes af Lise. De havde det tit så sjovt sammen. Om sommeren spillede de bold ude i fravalen, og Lise var dygtig til fodbold. Om vinteren læste hun højt for ham af de store billedbøger eller hun fandt et ugeblad frem, der havde tegneserier. Når Lise havde læst de mange bogstaver, så havde Allan endnu mere glæde af at blade bøger og ugebladene igennem bagefter, for nu forstod han meget bedre meningen med alle tegningerne. Lise og hendes lillebror havde det næsten altid godt sammen. Selvfølgelig kunne de komme op og toppes, men det gør alle vel en gang imellem, men bagefter bliver alt godt igen. Sådan er nu livet, sagde mormor og hun var meget gammel, i hvert fald over de halvtreds år, mente Allan.

Klokken var lidt over 14. Allan så ud af vinduet. Med længsel ventede han Lise, for hun havde sagt til ham i morges, at de skulle en tur ud på rideskolen. De skulle køre med bussen, for der var langt derud til det grønne land, hvor de sortbrogede hæer gik og græssede. Hestene stod i deres båse og ventede på, at nogle kom og red på dem.

Allan havde ofte været med Lise ude ved hestene og han jublede af fryd hver gang, det skete, men det var ikke altid, hun ville have sin lillebror med "på slæb". I dag var det noget andet. Hun var jo blevet betalt for at passe ham.

Den hest Lise red mest på, var det, man kaldte for en pony og den hed ZIMBA. Hvad det betød, vidste Allan ikke, men det var en dejlig hest at se på. Lidt brød i en pose havde de altid med til den og dens bløde mule søgte mod Lise's lommer, når den så hende. Det var som om, den spurgte: Hvad har du med til mig i dag?

Lise lærte at ride af en herre, der gik rundt i nogle store sorte støvler. Han havde en pisk i hånden, men han brugte den næsten aldrig. Hestene lyttede til hans stemme og han kunne da også råbe den store ridehal op, hvis han ønskede, at rytterne skulle gøre en ting anderledes.

Der var altid mange derude og ride og de fleste var piger. Nogle af dem kendte Allan godt, for det var Lise's veninder henne fra skole.

Det var sket nogle gange, når han var med Lise ude ved hestene, at han havde fået lov til at ride på den allermindste af ponyerne, som de kaldte for TOT. Den var grå og så var den så godmodig. Alligevel kunne den få sine griller og sparke bagud. Hvis man ikke holdt godt fast i remmen, så kunne man blive smidt af og havne i den bløde muld. Det var sket en dag for Allan. Han glemte ikke den rutsjetur. Han havde ikke grædt og han havde ikke slået sig, men det ville have været så flovt, hvis alle pigerne havde set det. Måske havde de også prøvet det, tænkte han, men de talte aldrig om deres fejltrin. De sad

blot så ranke på deres heste og red rundt i den store ridehal om vinteren. Når det var sommer, red de udenfor. Det kunne han huske, at han havde set.

Da Lise endelig kom fra skole, gik hun ud i køkkenet og smurte et par stykker mad til Allan og sig selv. Mælk drak de til og da den korte frokost var forbi, gik Lise ind på sit værelse for at klæde sig om. Hun kom ud og så ud som en af de rigtige ryttere med støvler, hat og telt, hvad der nu hørte sig til og så gik de to ned til busstoppestedet, hvor der stod en klynge piger.

Vi trode, at I aldrig var kommet. Vi har stået her en evighed og ventet på jer, sagde Anni og så sur ud.

Også Birthe var sur og skulle på en eller anden måde have noget at brokke sig over. Nå – Skal du nu have ham den lille med som bagtrop?

Allan var godt klar over, hvem hun mente og han var lige ved at fare på hende og give hende nogle knubs, men han besindede sig og lod som om, han slet ikke havde hørt hendes bemærkning. Tøse er nu engang tøse. Man var vel et mandfolk og så skal man ikke lade sig mærke med så nedladende en udtalelse fra en pige, selv om hun gik i lange bukser og var fyldt 15 år.

Bussen kom og de kørte med ud til dens endestation. Herfra var der 10. minutter at gå, inden de kom til rideskolen. Pigerne gik og sludrede. Allan gik lidt bagefter. Piger er nu piger, og drenge er mænd. Det havde far sagt en dag – og hvad far sagde. Det passede.

Der var mange ude ved hestene i dag. Nogle piger stod og gjorde hestene fine ved at strigle dem med børster og rede deres manker og se deres sko efter. Allan vidste, at de godt kunne sparke bagud, så han gik og så på i en vis afstand. Han sagde til Lise, at han gik op på tilskuerpladserne og der satte han sig mutters alene. Det var kun, når der var opvisning, at bænkeraderne blev fyldt.

Tiden gik, men den følte slet ikke lang. Der var så meget at se på. Jo, det var en dejlig eftermiddag, men han kunne godt tænke sig at få en ridetur på lille TOT. Da Lise red forbi ham, råbte hun op til den unge tilskuer, at de snart skulle hjem og så gik han ned i stalden. Han kom forbi manden med de sorte støvler, der bøjede sig ned imod ham og sagde yderst venligt: – men er det ikke Allan? Har du fået lov til at komme med i dag? Han svarede, at han blev passet af Lise, fordi hans mor var ved at blive krøllet. Manden forstod ham ikke rigtig. Jo, sagde Allan. Mor bliver krøllet i håret, fordi hun skal se fin ud. Nu forstod manden, hvad Allan mente og han fortsatte: Kommer du også herud en dag, når du er blevet lidt større og vil lære at ride, akkurat som Lise? Allan stak ham et stort smil: Det vil jeg morderlig gerne, for jeg har sådan en lyst. Ridelæreren så ud i fremtiden, at han hørte om en ny elev. Kunne du tænke dig en lille tur på TOT lige nu og her, spurgte han. Ja, det – har jeg mægtig lyst til, hvis altså den er i godt humør. Her tænkte Allan på den rutsjetur, som han havde fået.

Ridelæren gik og kom tilbage med TOT, som var alles kæledægge. De tre gik ind i den nu tomme ridehal og Allan kom op på hesten og red rundt og rundt og ned til ende væggen, hvor der var et stort spejl. Han så ind i spejlet og så sig selv stolt siddende på hesteryggen. Sådan så det ud når de store cowboyser red inde i fjernsynet. Han manglede kun revolverne. Han syntes så bestemt, at TOT fortjente nogle rugbrøds-skiver. Dem måtte han huske næste gang.

Lise kom ud fra stalden og råbte, at de skulle hjem nu og så var den ridetur forbi. Allan sagde pænt tak til ridelæreren – og til TOT sagde han et kærligt: farvel – og på gensyn. Han løb hen til Lise og de styrtede efter de andre der allerede var godt på vej ned til bussen, men de nåede dem og bussen og igen var de hjemme. Begge havde haft en god eftermiddag hver for sig.

Mor var kommet hjem og hun spurgte sine unger: Har i haft det rart? Begge råbte: Ja, det kan du tro. Allan måtte med det samme fortælle, at han også havde været oppe og ride på lilleTOT og han var lillejode stolt. Jeg faldt slet ikke af, mor. Lise var lidt fornærmet over, at mor slet ikke spurgte til hendes rideoplevelser. Altid, skulle der tages hensyn til lillebror. Egentlig havde hun været ellevild med ham, da hun så ham første gang i sengen hos mor henne på sygehuset, men af og til ønskede hun, at han var blevet inde i mors mave. At være enebarn var Grethe og hun blev misundt af alle.

Der var tidlig middag den aften, da forældrene skulle til en fin koncert inde i byen. Det var derfor, at mor havde været hos frisøren. Far klædte sig om i smoking og mor tog den lange røde kjole på, som Lise var så forelsket i. Ja - I må nøjes med fjernsynet, men jeg har læst at der kommer en udsendelse om - ja, hvad tror I, udfrittede mor - om heste. Husk nu og lav dine skolesager og du Allan. Lov mig, at gå i seng uden vrøvl, når den udsendelse om hestene er slut. Det lovede han.

Allan brændte inde med at fortælle far om sine bedrifter på hesteryg og han fortalte vidt og bredt og sluttede med at sige, at når han var stor nok, så ville han også lære at ride. Her smilede far, der sagde, at vel rider piger, men vigtige drenge, de spiller fodbold og han fortsatte med, at han allerede havde meldt Allan ind i sin gamle fodboldklub FREMAD. En gang FREMAD'er - altid en FREMAD'er. Han ville være stolt af sin søn den dag, det var ham, der scorede sejrsmålet på førsteholdet i en vigtig kamp om mesterskabet.

Allan så på sin far. Måske vil jeg osse spille fodbold, men i øjeblikket vil jeg nu helst ride. Far kiggede lidt på sin søn og sagde så eftertænksomt: Ja - ja, men rid så foreløbig din PEGASUS. Allan kiggede forundret på ham. Hesten hedder nu TOT, fastslog han og det bliver den ved med at hedde.

Far mente, at her burde der forklares noget. Der er et land langt nede mod syd, der hedder Grækenland. Jeg var der i mine

unge dage for at studere ruinerne af nogle huse, der er flere tusind år gamle. Disse huse var templer. Altså steder, hvor man tilbad de græske guder, akkurat som når vi går i kirke.

Her brød Allan ind. Red de også på en hest de der guder? Hvad var det nu, du kaldte den? Det var noget med sus i enden. Var det ikke?

Far tænker sig lidt om. Jeg må hellere forklare dig det hele fra begyndelsen. I en af de gamle fortællinger om noget, som måske er sket, tales der om en hest med vinger på ryggen. Altså en bevinget hest. Den hed PEGASUS og den red en stor kriger på, da han besejrede et uhyre. I vore dage bruger man hestens navn, når en eller anden skal have en ide for at skrive en bog, - en af dem, der står højt på reolen. Den, der skal skrive, må have en form for fantasi til at sætte en hel bunke ord sammen, så det bliver en historie. Også de, der laver tegneserierne, skal have fantasi og så siger man om disse, at de har redet deres PEGASUS. Derfor er denne hest med vinger på blevet til et symbol for alle forfattere og andre, der laver historier.

Forstår du mig nu Allan? Drengen nikkede. Med lidt fantasi kan man altså opleve de mærkeligste ting, bare man rider på PEGASUS og PEGASUS er ikke nogen flyvemaskine. Der eksisterer kun i tankerne, ikke? Fuldkommen rigtig, min søn.

Mor kommer og siger, at klokken er mange og så kører de to til koncert og børnene går ind til fjernsynet og ser en film om heste ovre i det vilde vesten. Da filmen er slut, er Allan træt og uden at kny begynder han at gå op for at sove og han gør det med ordene: Jeg er skredet søster. God Nat. Jeg går op og rider videre på min PEGASUS.

Lise kigger efter ham og begynder at tvivle på, hvem der her i huset i øjeblikket er mest interesseret i heste med forståelige navne eller de der græske, hvor alle ord ender på sus.

2. Kapitel

Indledning til noget spændende

Da forældrene kom hjem fra koncerten, gik de straks op for at se til deres kære børn. Lise sov trygt og det gjorde Allan også, endda med et lille smil om munden. Så satte de hjemvendte sig ned i stuen og tog et lille glas, inden de gik i seng. De hyggesludrede om koncerten og om børnene og her var det, at mor sagde, at hvis Allan virkelig ønskede at komme til at ride akkurat som Lise, så skulde han have lov til det. Far insisterede på, at drenge skal spille fodbold og Allan skulle være med i hans gamle klub FIFEMÅD. De var begge enige om, at i Allans alder vilde de små så meget. Først senere dukkede de virkelige fritidsinteresser op. Noget løsning på fremtiden skulde jo ikke træffes nu og da de begge skulde tidligt op, så gik også de til ro. Mor kiggede endnu en gang ind til Allan. Langsomt vendte han sig i sengen og småpludrede i søvne. Det var, som om han snakkede med nogen. Vågen var han ikke. Måske var han tusind mile borte.

Tusind mile – det er langt væk og det var faktisk der, Allan var. Han drømte og i drømme kan alting ske. Allan drømte, at han stod ved en lille hvid sky højt oppe i den blå himmel. I sin rød og hvidstribede pyjamas stod han og så sig omkring ret så nysgerrigt. Langt nede lå den jord, hvorpå han og alle vi andre bor. Pludselig kunne han mærke en luftning i sin nakke og vendte sig om.

Ved siden af ham stod en hest, en meget smuk hvid hest og den havde vinger på ryggen, akkurat som fugle. Det var ikke en lille hest som TOT. Nej, det var en meget stor hest. Faktisk var den meget større end de, som pigerne red på derude, hvor han var i går. At det var en meget speciel hest, som Allan her

havde mødt, blev han klar over, da den begyndte at tale til ham.

Nå – lille Allan er nok ude at se sig lidt om. Har du lyst til at se, hvad jeg kan vise dig, så skal du bare sidde op. Jeg giver en gratis tur heroppe i det blå iblandet hvide skyer. Den hvide hest må have gættet Allans tanker, for den fortsatte sin invitation med at sige: Du skal bare give et lille hop, så kommer du til at sidde på min ryg imellem vingerne. Der er rigelig plads til en sådan lille en som dig. Allan var lidt betænkelig ved dette møde, så han spurgte: Hvem er du egentlig? Jeg har set mange heste, men aldrig en med vinger på.

Den hvide hest skrydede af latter. Du kender mig ikke og dog har du hørt om mig. Din far fortalte om mig i aftes. Mit navn er PEGASUS og jeg rider dig lige derhen, hvor du ønsker, for lille TOT har fortalt mig igennem vores specielle hesteinformationskontor, at du kan lide den og han er en af mine venner. Lille TOT er ikke så gammel, men jeg blev født for mange tusind år siden. Mange har redet på min ryg og de var glade for den ridetur. Hos mig fik de ideerne til at skrive om, hvad der måske skete i går og hvad der muligvis vil ske i morgen – ja, mange år frem i tiden.

Allan var stadig lidt betænkelig. Endelig tog han mod til sig og gjorde et lille hop og vipti, vupti – så sad han nok så flot på hestens ryg imellem de store hvide vinger.

Jeg kan vise dig så meget, sagde hesten, men vi kan ikke nå alt i nat. Her langt ude i det blå ligger der tre porte og i nat vil jeg foreslå, at vi rider ind af den første port. Får du lyst til at opleve, hvad der er bag de andre porte, så kan det jo være, at vi mødes en anden nat igen. Allan holdt godt fast i dens manke og så galoperede, – ja fløj den hvide hest af sted. Det var rigtignok noget andet end at ride på TOT. Strygende let gik det hen over den blå himmel forbi små og store skyer.

Så standsede hesten foran en stor port, hvor over der stod skrevet med fine bogstaver FORTIDEN. Rider du ind af den

port, så kommer du til at opleve al det, der er sket engang og du kan selv bestemme, om det skal være for et år eller for hundrede, måske tusinde år siden. Så gik turen videre hen til en ny port, hvor der stod skrevet NUTIDEN. Her inde vil du opleve al det, som du ser nede på jorden, bare på en helt anden måde. Du kan tro, at det er interessant at se, hvad der foregår omkring en, uden at de kan se, at man er til stede. Det kan give sjove overraskelser.

Allan sagde til sin fremmedfører. Hvad der sker i dag. Det ved jeg jo, – det oplever jeg jo. Jeg kan meget bedre lide det spændende. Vis mig det. Så red de hen til den tredje port og her over stod i flotte bogstaver FREMTIDEN. Nogle frygter fremtiden, sagde hesten, men den kan også være spændende at se ind i. Nu har du set, hvad jeg har at byde på. Denne tur var kun en smagsprøve. Der er andre, der venter på mig. Må jeg komme med det forslag, at du rigtig godt tænker over, hvor du vil hen næste gang, vi mødes. Måske i morgen eller en anden nat sker det. Allan så oplivet ud, men sagde så: Hvordan kommer jeg af – og hvordan kommer jeg hjem til mor, far og Lise? Hesten smilte. Det klarer vi let. Jeg løber bare lidt tilbage. Pludselig stopper jeg op og kaster mig af. Du falder ned igennem skyerne og havner i din brøde seng og når mor kalder på dig, er det morgen. Tak for behageligt selskab. Må jeg sige FARVEL – og ha´ det godt.

Farvel og tak PE – PEG – PEGASUS.

3. Kapitel

Brat opvågning fra drøm til virkelighed

Mor stod ved Atlans seng, da han vågnede lidt ør i hovedet. Du skal op og bade og skynd dig, for ellers kommer du ikke til at spise morgenmad sammen med os andre.

Allan kiggede forvirret på sin mor og spurgte så: Mor. Har du mødt den hvide hest med vinger på? Nej, – det har jeg ikke. Det er vist noget, du har drømt. En hest har ikke vinger. Det har fuglene ude i haven. Spørg far, om han har mødt sådan en hest. Han ved så meget.

Hurtig gik det med at bade, børste tænder og klæde sig på og så styrtede han ned til morgenbordet, hvor far allerede sad fordybet i avisen.

Far – far, råbte Allan. Kan du huske, at du i går fortalte om den mærkelige hest fra gamle dage, – den, der havde vinger på ryggen og fløj rundt og hjalp folk snart med det ene, snart med det andet? Far kiggede på sin lille søn: Nå – du mener PEGASUS. Ja lige netop. Den hvide hest PE – PEG – PEGASUS. Det var navnet. Far blev interesseret og spurgte, hvor fra han vidste, at den var hvid, for det står der ikke skrevet noget om, såvidt jeg ved. Den er hvid, svarede Allan, for jeg har været ude at ride på den i nat. Den galoperede hen over himlen og den brugte også vingerne. Jeg sad på dens ryg og herfra kunne jeg se ned på jorden, akkurat som rummændene. Far syntes, at det var noget tågesnak, så han afbrød sin søn: Sludder og vrøvl. Den hest er jo kun et gammelt sagn. Den eksisterer slet ikke. Det er bare noget, man tænker sig til – og sid dig så ned og spis din morgenmad.

Allan var lidt skuffet. Far ville ikke tro på ham

Måske Lise vilde høre på hans natlige ridt, for hun havde jo forstand på heste, men også hun affærdigede ham med det

elendige sludder om en hest med vinger. Kun fugle har vinger, fastslog hun med en skolepiges kundskaber ud i det fag, der hed naturvidenskab eller zoologi.

Mor synes nu, at det var lidt synd for Allan, at han sådan blev afvist, så da de der skulle af sted, havde sagt farvel og god morgen, satte hun sig hen til sin lille dreng og sagde, at hun gerne vilde høre noget om den hest. Allan var lykkelig og så begyndte han at forklare alt om sit ridt på PEGASUS. Om deres tur til de tre porte og næste gang måtte han selv bestemme ind af hvilken port, han vilde ride. Mor lyttede til Allans drømmeforklaring og tænkte tit, indtil det ringede på døren. Hun gik ud for at lukke op og der stod Peter, der var Allans lege-kammerat. Han spurgte spagfærdigt, om Allan kom ud og legede. Det gør han, men han har ikke fået sit legetøj på endnu. Kom kun indefor Peter og vent. Som den pæne dreng, han var, tørrede han fødderne på måtten og gik ind i stuen.

Davs Allan – Davs Peter. Skal vi lege? – Det kan vi godt, men jeg skal lige fortælle dig noget først. Allan havde fundet et nyt offer, der skulde høre om hans hvide hest oppe på skyen. Han begyndte helt forfra med TOI og her lyttede Peter interesseret, men da han begyndte med hesten, der havde vinger på, begyndte det at kede ham. Det er jo løgn var hans kommentar. Ikke engang i ZOO har de sådan en hest. Der var nu kommet det, som voksne kalder for “kold luft” imellem de to drenge og da Peter ikke troede på Allan, så gad Allan ikke lege med ham mere. Det følte Peter og så gik han hjem for at spørge, om der galoperede hvide heste med vinger på højt oppe i himlen.. Desuden var han lidt misundelig. Hvorfor var det ikke ham, der havde mødt den hest.

At Allan var dagens mand, – det følte han. Han alene havde oplevet noget, som hverken far, mor, Lise eller Peter nogensinde havde været ude for og nu havde han kun én tanke i sit lille hoved. Gad vide om hesten kom igen i nat? Han kunne næsten ikke vente.

Dagen gik som alle andre. Lise havde nogle veninder med hjem fra skolen, for der var noget vanskeligt, som de vilde prøve at finde ud af sammen i det regnestykke. Mor arbejdede ude i køkkenet og derefter syslede hun med et broderi og da far vendte tilbage fra den store by, var den lille familie atter samlet. Mor sagde til Allan, at der i aften i fjernsynet kom en film, der ikke var for børn, men det var han ikke ked af, for han ønskede så hurtigt som muligt at komme i seng og falde i søvn. Lise sad på sit værelse og skrev tysk stil. Far havde tændt sin pibe og slappede af og mor læste det sidste nye ugeblad. Da de sådan havde siddet og hygget sig lidt spurgte far sin kone: Hvad tror du egentlig, der er sket med Allan? Hvad betyder den drøm, han har haft? Jeg har engang læst, at alle drømme betyder et eller andet. Mor syede videre og svarede, at den drøm skulde han ikke tænke så meget over. Bare han ikke drømmer noget uhyggeligt, så skal vi være glade. I nat drømmer han måske om et lån eller en brandbil.

Mere blev der ikke talt om i den sag den aften og snart gik også de voksne til ro.

4. Kapitel

Ny ridetur giver mærkelig oplevelse

Inden de voksne lagde sig til at sove, kiggede de ind til Allan, der som sædvanlig lå og sov trygt og med det lille smil om munden. Hvad er det, jeg altid har sagt, sagde far. Børn er nu sødest, når de sover. Mor smilede og vidste godt, hvad hendes mand tænkte på. Når børn sover er de så stille, laver ingen ballade, men den slags må man tage med, når man har børn.

Allan sov og atter var han i drømmenes verden. Igen stod han deroppe ved den lille sky liggende sig omkring og ventede utålmodigt. Kom den hvide hest eller havde den andre gøremål i nat. Pludselig kløede det på hans ryg og han ville klø igen og mærkede så en blød hestemule.

Hurra – så kom du gamle PEGASUS

Undskyld mig, hvis du har stået og ventet, men jeg måtte lige hjælpe en dame ovre i Sverige. Hun var ved at skrive en børnebog, men var kørt tørt for ideer. Jeg hjalp hende på vej og nu skriver hun lystigt på sin maskine igen.

Tak for turen i går, sagde Allan. Hele dagen har jeg tænkt på, hvor jeg allerførst gerne ville hen. Jeg kunne tænke mig at se lidt ind i den tid, da jeg var meget lille.

Som du vil. Herren har at befale. Allan hoppede op på sin plads mellem vingerne og så gik det derud ad til porten ind til FORTIDEN. Da de var kommet indenfor, standsede hesten op og sagde: Værs go'. Kig dig nu lidt om.

Allan så sig nysgerrigt omkring. Han så en ganske almindelig bondegård liggende der i sommersolen. På landevejen gik en herre med en lille pige ved hånden og de var sammen med en dame, der kørte en barnevogn. Allan var helt paf. Hvad var dette. Han spurgte PEGASUS, der svarede, at det er din far, der går med Lise i hånden og din mor, der kører dig i barne-

vognen. I er en tur på landet og i den gård blev din far født. Da han blev en stor dreng, rejste han ind til byen for at gå i en fin skole. At passe køer og svin var ikke noget for ham. I er herude for at se Lars barndomshjem og bagefter skal i alle op på kirkegården, hvor din farfar og farmor ligger begravet.

Jeg ved godt, at jeg har en morfar og mormor, for de rejser så meget og sender mange fine postkort hjem, men en farfar og farmor har jeg aldrig tænkt på, at jeg også havde. At de er døde er en skam, for jeg vilde så gerne have hilst på dem.

Men det kan du godt komme til, svarede PEGASUS. Når du er med mig kan alt ske, så vi tager turen hen til den kirke, hvor de på dens jord ligger begravet. Så gik det hen ad vejen. Alt herude på landet var så stille og alt så stukt ud i sommersolen. Så standsede de og gik ind ad lågen og PEGASUS førte Allan hen til en grav med en stor sten på.

Du sagde, at jeg også kom til at hilse på dem. Jeg ser ingen her, indvendte Allan.

Nej, – det gør du ikke, for alle, der ikke lever mere, bliver puttet i trækasser og sænket ned og gemt i jorden, men vent nu bare.

Så skrydede PEGASUS tre gange og så stod to ældre mennesker – helt i hvidt foran Allan. Hesten skræbede i jorden med den ene hov som en hilsen og sagde til de to. På min ryg sidder Allan. Han er så ked af, at han ikke har nogen farfar og farmor. Derfor har jeg ulejlighet jer i jeres søvn. De i heller aldrig har set Allan, så er dette et møde uden lige. Hils pænt på hinanden, for det bliver både første og sidste gang. Det glæder os, at du vokser op som en stor og artig dreng, for det tror jeg, at du gør. Sådan var din far, sagde den gamle mand. Jeg nåede lige at se dig kravle på gulvtæppet og give dig en stor rød bamse, sagde den gamle kone. Hils din far, vor søn, din mor og Lise – pigen med de mange krøller. Hav det godt alle ud i fremtiden.

Med disse ord forsvandt skikkelserne af de to gamle og Allan var meget bedrøvet over, at de så hurtigt var væk, men PEGASUS trøstede ham ved at sige, at han måske var den eneste, der fik lov til at hilse på sine døde bedsteforældre.

Så er det slut for i nat, sagde PEGASUS. Vi skal ud af porten og du skal hjem i din lille seng.

Allan vågnede ved, at hans mor stod ved hans seng og han skulle lige til at fortælle, hvad han havde oplevet, men han tav. Han kunne godt huske, hvordan de havde grint af ham i går og så at fortælle om sin møde med farfar og farmor, der var døde for mange år siden. Nej. Han ville ikke sige et ord. Han ville beholde det hele som en stor dejlig hemmelighed.

Ved morgenbordet sad han lidt mut og en tåre løb ned af det ene øje, men der var ingen, der bemærkede det. Peter havde en farfar og farmor og dem havde han talt så meget om. Nu havde Allan også sådan nogle - selv om de lå dybt nede i jorden og med smukke blomster ovenpå.

PEGASUS var nu alle tiders hest. TOT kunne slet ikke stå mål med ham, selv om han var nok så sød.

5. Kapitel

Postkort fra morfar og mormor

Det var en rigtig regnvejrsmorgen. Det øs – pøs – pjaskede ned fra morgenstunden og alligevel elskede regnvejr, men da han havde været inde for tredje gang for at få tørt tøj på, så syntes mor, at det alligevel var nok med vadmøje den dag og beordrede ham en slags stuearræst. Han havde jo så meget at lege med. Se, der lå i en stor æske det elektriske tog, som han havde fået af morfar og mormor til sin fødselsdag. Han kiggede også på den bamse, der stod på en hylde, men han syntes, at han var for gammel til at lege med bamser og alligevel havde den bamse fået ham til at huske, hvad han havde oplevet og ikke turde fortælle til nogen, – ikke engang til mor. Han nikkede op til bamsen og lod den stå som et minde.

Nede i stuen gik han rundt og kiggede på billedet. Henne på et bord stod der en masse fotografier af personer. Hvem mon det var? Det ene kunne han kende, for det var ham selv. Der stod et billede af Lise taget på hendes første skoledag. Et andet viste morfar og mormor foran et højt tårn, der vistnok var lavet af jern. Det var nok taget i udlandet, for de rejste så meget på deres gamle dage. Så var der et stort billede af en herre i sort tøj og han var sammen med en dame, der var helt i hvidt og bar på en buket blomster. Mon hun skulde ud på kirkegården og ligge nede under jorden. Det ville han spørge mor ad, når hun kom ind i stuen. Endelig var der et billede af et ældre par taget ude på en gård. Dem kendte han jo. Det var jo farfar og farmor. Dem kunne han tydeligt kende, men billedet måtte være meget gammelt.

Mor kom nu ind fra køkkenet og studsede over, at hendes lille søn havde fattet interesse for familiegalleriet.

Står du og ser på billeder, spurgte mor. Allan vendte sig om imod hende og svarede, at han ikke kendte dem, der var på billederne. Kun to kender jeg. Det der er af mig og det der. Det er Lise, men hvem herren i sort og damen i hvidt med blomsterne er, det ved jeg ikke. Mor smilede. Kan du da slet ikke se, at det er din far og mor, da de blev gift? Allan tænkte sig lidt om og så udbrød han: Men hvorfor er Lise og jeg så ikke med på billedet? Mor smilede igen og forklarede at den dag var hverken Lise eller han kommet til verden. Det skete først langt senere. Allan fik at vide, at morfar og mormor var fotograferet, mens de var på en tur til Paris. Allan pegede så på de ældre mennesker på bondegården og sagde helt stolt: – og det er farfar og farmor. Mor studsede og spurgte, hvor han vidste det fra, for dem havde han jo aldrig set. Bestemt svarede Allan, at det var dem og det er også dem, der gav mig den store bamse.

Mor følte, at her var vist et punkt, hvor hun hurtigt skulle gå videre og så siden spekulere – og tale med sin mand. Noget mystisk var der i hvert fald.

Da far kom hjem var han i et strålende humør. Jeg har fået noget, som jeg skal vise jer alle. Lise, Allan og hans kone løb ham i møde. Alle var de spændte på, hvad han havde med og højt hævede han et stort stykke pap med et billede på. Han begyndte at læse højt. Kære Hugo. Hermed sender vi dig og dine en hilsen fra vor nye udlandsrejse. Et nyt, dejligt sted har vi fundet på landkortet. Vi er kommet til en blomstrende ø langt ude i Atlanterhavet, der hedder Madeira. Vi bliver her i 14 dage, men når hjem til rideopvisningen. Mange kærlige hilsener fra morfar og mormor.

Så fik alle lov til at se det smukke farvestrålende billede på forsiden og med det regnvejr, var der nok en eller anden, der kunne tænke sig at være på den ø, hvor solen skinnede så dejligt.

Der vil jeg gerne ned lige nu, kom det fra Allan. Hans far så på ham og sagde, at måske til næste år, så kunne de alle tage derned, men ikke nu. Så rejser jeg alene, fortsatte Allan. Far så strengt på ham. Du bliver her og hvordan skulle du også kunne rejse uden os? Det var lige det spørgsmål, Allan havde ventet og svarede prompte: Jeg får bare fat i PEGASUS. Jeg – vi rejser i nat. Far røg og Lise smilte. Havde han ikke glemt den drøm om den hest. Lise skulle nu drille sin lillebror lidt og sagde, at hun ville følge med dem på TOT. Nu blev Allan gal og svarede, at TOT kunne blive hjemme ved ZIMBA og alle de andre krikker. PEGASUS ville slet ikke have dem med. Dermed drejede han bræt om og gik op på sit værelse og lukkede døren hårdt i.

Den lille blev vist fornærmet, sagde far, men mor tav. Hun tænkte på det med Allan og hans farfar og farmor.

Maden blev spist, men det med at rejse blev ikke berørt med et ord. Lidt underholdning for hele familien var der i fjernsynet og da statsministeren begyndte at tale, så havde Allan fået nok og sagde pænt godnat og gik.

Far bemærkede, at man vist ikke skulde gøre nar af Allan, fordi han levede videre på sin drøm om hesten, med vinger, men da mor fortalte om eftermiddagens oplevelse og far hørte dette, så blev han lidt betænkelig. Stille røg han på sin pipe. Han tænkte og efter kaffen var den dag slut.

Hvem der bare kunne rejse?

6. Kapitel

Morfar og mormors ferieø

Det er naturligt, at mindre børn bliver søvnige, når klokken har slået de otte slag for de har jo haft en lang dag. Sådan var det også med Allan. Glad gik han i seng og puttede sig rigtig, for han håbede jo på, at han atter ville møde den rare hvide hest med de store vinger. Hvad mor ikke kunne se, da hun var inde hos ham, inden hun gik i seng – det var, hvad der foregik inde i hans lille lyskrøllede hovede. Hvad han tænkte og hvad han drømte.

Hvad tror I, at han drømte. Prøv og gæt. Gæt tre gange, siger man og er skuffet, hvis man ikke gætter rigtigt.

Rigtig – rigtig svaret. Han drømte om den hvide hest. Han var faktisk allerede oppe på det sted, hvor han plejede at stå og vente. Tredje lille sky til højre højt oppe i det blå. Bare den nu ikke er forsinket i aften, tænkte han og ventede og ventede. Pludselig fik han øje på en lille prik langt ude i det fjerne. Da den nåede frem til Allan var den helt forpræstet. Godt du kom, sagde Allan, for vi skal langt bort, langt ind ad den port, hvor der står NUTIDEN på. Far har læst et kort op, som han har fået fra morfar og mormor, som er på ferie ned på en ø, der hedder Madeira og som ligger langt ude, i et stort vand, der hedder Atlanterhavet. Jeg vil så gerne ned og hilse på den. Tror du, at du kan klare den rejse PEGASUS? Om jeg kan, svarede hesten. Det er min mindste sag. Sid kun op og så går det først ind ad porten og så ned igennem Europa. Hold dig godt fast, for det er en lang rejse. Vi starter og det gjorde den så hurtigt, at den næsten stod på bagbenene.

Først gik turen til NUTIDENS port og derfra begyndte turen ned til morfars og mormors ferieø. Allan følte, at han længe sad og ventede på den ø. Hesten standsede – Så er vi vist, hvor

vi skal være, hvor vi skal være. Der er nogle tykke mørke skyer. De kan være svære at komme igennem, men vi daler lige så sagte, men det var dog et mærkeligt landskab. Både Allan og PEGASUS så et stort hav med små hvide prikker på og så var der også et stort hvidt land. Allan havde fornemmelsen af, at han frøs og det kunne han ikke forstå, for morfar og mor-
mor havde jo skrevet om al den dejlig sol. De dalede og endelig stod hesten midt i en snedrive. Nogle store hvide dyr stod og så på dem og Allan mente, at sådan nogle havde han set, da han var i ZOO med sine forældre.

Jeg fryser. Jeg vil hjem i min varme seng. Vi må vist heller opgive at komme ned på den ferieø, sagde Allan. Det må du meget undskylde, sagde hesten. Et eller andet er slået fejl og vi er rejst i den forkerte retning. Vi er på Grønland, men det troede Allan ikke på. Grønland måtte da være grøn og ikke hvid, men sådan er det nu, svarede PEGASUS. Så vrinskede den og så steg de to atter op i de højere luftlag for at forsætte rejsen og nu tænkte PEGASUS sig godt om. Det var første gang at den havde taget fejl af syd og nord. Vi har jo travlt, sagde den. Du skal jo være hjemme i morgen tidlig for at få din morgenmad sammen med hele familien.

Så gik det atter med flyvende fart og alle de små skyer gled hastigt forbi dem og stoppede farten. Her er det vist, sagde hesten. Jeg er næsten sikker på det. Da de kom meget langt ned, så de en lille ø svømme i et stort vand. Hesten, der havde skarpe øjne, fortalte, at her var det, for der nede stod et skilt, hvorpå der stod MADEIRA.

Men nu få vi et problem. Ved du, hvor din morfar og mor-
mor bor?

Det vidste Allan ikke. Så må vi spørge os for, sagde PEGASUS og da de var landet på et stort torv i en by, opdagede hesten nogle køer, der stod foran en vogn og han gik hen og spurgte dem, om de vidste, hvor der boede to ældre mennesker oppe fra et land højt mod nord. Køer ved ikke meget, så de ryste-

de bare på hovederne. Så kom en vogn med en hest foran og straks ilede PEGASUS hen til sin sydlandske kollega og selvfølgelig vidste den alt, for den var en del af byens TAXA og den havde kørt med de to gamle forleden dag og den var travet ud til et meget højt hotel, der lå langt fra centrum.

Pludselig gjorde Allan gewalt. De står derovre. De står derovre, råbte han. Gå du så over til dem, mens jeg går ind i lunden her og hviler mig, sagde PEGASUS. Her bliver jeg. Så kan du altid finde mig, Ja - ja, skreg Allan og så løb han alt, hvad hans små ben kunne over til morfar og mormor, der blev meget forbavsede ved at se Allan - og så i pyjamas. I en rivende talestrøm fortalte han om PEGASUS og kortet, som far havde læst op og at han havde fået lyst til at besøge dem hernede på den dejlige ø, men hesten havde desværre taget fejl af retningen, så de havde lige været et smut omkring Grønland, men nu - nu var han her.

Men nu, da du er kommet og vi er glade for at se dig, så skal du også se lidt af øen og så gik de tre hen til en rigtig TAXA med motor og så kørte de rundt og så på alle de dejlige blomster og turen sluttede oppe ved en lille kirke, hvor der stod nogle mænd i hvidt tøj.

På MADEIRA kan man køre i slæde i sommerslæden akkurat som alle gør det i vinterens sne. De tre satte sig op i en af slæderne og så gik det på de runde sten ned af en stejl skrænt og de to herrer i hvidt styrede deres slæde meget sikkert. Nej, hvor er det sjovt, jublede Allan.

Sådan en har slæde har de ikke inde i TIVOLI.

Turen var gået ned til det store torv og Allan sagde tak for turen og at han nok skulle hilse hjemme, for han havde travlt. Hesten ventede og det var snart morgen. Så løb han hen til PEGASUS og atter var de på vej op i det blå og så gik turen hjem igen.

Da Allan næste morgen vågnede, spurgte han sin mor, hvor den kælk, som han fik til jul, var og mor svarede, at den sik-

kert stod nede i kælderen og ventede på snevejr, men det varede vist længe. Allan ville absolut have sin kælk frem og så kom han med en lang forklaring om, at nede på morfar og mormors ferieø, der kunne man køre på kælk midt om sommeren. Mor tænkte, at han havde en lidt voldsom fantasi eller også var der noget, som han en dag havde set i fjernsynet, der nu pludselig dukkede op i hans erindring.

Ved morgenbordet spurgte han far, som jo vidste alting, hvornår det blev snevejr, så han kunne komme ud og kælke. Ja, det varer længe, meget længe, svarede far – og godt for det. Sne er børnenes glæde og alle bilisters rædsel. Mange biler får buler, når de kører i sne, for så er det vanskeligt at styre dem. Lise var nu heller ikke meget for sne, for så fryser hestene, sagde hun, men Allan fik ingen fo den dag, før mor gik ned i kælderen og fandt kælken frem og satte den ude på græsplænen og her drømme-kælkede den lille så hele dagen.

7. Kapitel

Glæde og sorg følger ofte hinanden

Ved middagsbordet foreslog far, at han, Lise og Allan skulle give mor en friaften, fordi hun havde lavet så god en mad. Mor skulle gå ind i stuen og hyde sig og så ville de tre tage opvasken. Børnene var med på deres fars ide, for det var så sjovt at se ham stå i forklæde og tumle med tallerkner og gryder. At der ved disse opvaskninger gik et par på gulvet, når børnene skulle tørre af og sætte på plads, det var noget far vidste og mor også, men de syntes begge at man på denne måde var med til at skabe et sammenhold i hjemmet, som ville komme børnene til gode senere hen i livet.

At vaske op trætter. Det måtte Allan erkende, så han gik direkte uden at kny op i seng og blev pudset af mor. Drøm behageligt, sagde hun, da hun gik.

Allan var snart i drømmeland og hans drømmeland lå et sted deroppe ved en lille hvid sky. Hans drømmehelt var Pegasus, den hvide ganger, der var så flink til at opfylde hans ønsker. Allan mangler nu kun at se ind af den sidste port og det ville han gerne gøre i nat.

Da PEGASUS kom, sagde han beslutsomt. Af sted til porten ind til FREMTIDEN. Er du helt sikker på, at du vil ind af den port? At opleve fremtiden kan give overraskelser. Det har jeg sagt før. Er du en stor dreng, så vil du måske få glæde af at se ind i fremtiden, men du kan også komme til at græde, hvis du der oplever noget, som du ikke så gerne vil have, at det skal SKE. Allan så beslutsom ud. Jeg vil se ind i fremtiden. Bare sådan en ca. 10 år og deromkring.

Nuvel, sagde hesten. Når du vil, så vil du og så har jeg kun at udføre din ordre. Hop op og vi starter. Turen gik nu til porten, hvor over der stod FREMTIDEN.

Porten gik op og indred Allan og PEGASUS stoppede op en ca. 10 år inde. Her er vi så, sagde den. Dette er en fin skole. Nogle kalder det for en latinskole. På den skole går kun de dygtigste elever og i dag er det i slutningen af juni. Eksamen, Studentereksamen er færdig. Man venter på de unge, der netop af rektor har fået sat den hvide hue på deres hoved efter at have bestået deres eksamen. I går i skolens gård, står der mange og venter på, at netop deres søn eller datter kommer ud, så de kan give dem et huffra med på vejen.

Se på ham, der kommer ud nu med den hvide hue. Kan du kende ham? Nej, sikkert ikke. Det er såmænd Peter, der ikke troede på mig, da du fortalte om vores natlige ture. Mon han vil gøre det nu? Nå – vi får ikke tid til at spørge ham, for hele hans familie er ved at lykønske ham. Lad os vende blikket over til bænken i baggrunden. Kan du kende, hvem der er forsamlet der? Prøv at gætte, men Allan kunne kun se, at det var en dame i lyserød kjole og hun havde et emblem på brystet og så holdt hun hånden på en barnevogn. Ved siden af hende stod en mand på hendes alder og ved siden af dette par stod der en ældre lidt gråsprængt herre.

Se nu kommer der en ung mand ud af skolens dør og han har fået den hvide hue. Må jeg lykønske med studentereksamen Allan – for det er nemlig dig selv, du ser der. Og den lille klynge er din søster Lise. Hun bærer et emblem på brystet og det er et tegn på, at hun vandt ved den sidste Olympiade på en hest, der hedder PONTUS, da ZIMBA for længst er død. Ved siden af hende står hendes mand Poul og hun har fået en lille pige, der skal døbes Tina på næste søndag og den pæne ældre herre. Det er såmænd din far, der nu er en stor direktør for et stort firma. Jo – det er gået landmandssønnen godt.

Hvor er mor? Hvor er min elskede mor, spørger Allan. Ja, det skal jeg fortælle dig, men du må love mig, at være en stor dreng. Dette er glædens dag, men ofte kan der være et skår i glæden. Lad os lytte til, hvad din far siger til dig efter at have

lykønsket dig. I den senere tid har mor jo ikke været helt rask og hun har da også været ved lægen. Ingen troede, at det var noget alvorligt, men i morges syntes jeg, at hun var blevet meget syg, så jeg ringede efter ambulancen, der kørte hende på hospitalet, men det var desværre for sent alt sammen. Mens du min store dreng Allan, opnåede den glæde her i livet det er at få den hvide høre, var vi alle her på hospitalet og fik den besked, at din mor var død. Hurtigt skyndte vi os her hen for vi ville alle være med til at lykønske og hylde dig på din store dag – den første store dag her i livet. Lad mig håbe, at der kommer flere for dig. Hjemme bliver vi en mindre og savnet af mor vil blive hårdt, det ved jeg. Men lad os forsætte, som om hun stadig var blandt os og deltog i vore glæder – og sorger.

Allan havde siddet musestille og lyttet og PEGASUS havde hørt hvert et ord. Så vendte den hovedet om mod Allan og så ham dybt i øjnene. Du spurgte, hvor din mor var henne. Nu ved du det. Kan du huske, at jeg har sagt, at man skal have mod til at kigge ind bag FREMTIDENS port. Jeg tror, at du har mod til at høre, hvad din far sagde. Lov mig at tage det hele ganske roligt, for det sker jo først om mange år. Så glædeligt og så sørgeligt kan det være at se ind i fremtiden.

8. Kapitel

Fra gråd til glæde

Far og mor vågnede næsten samtidig midt om natten. Er det ikke Allan, der ligger og græder, spørger far. Jo, det er det vist, svarede mor. Hvad mon det er sket? Hun tænder lyset. Klokkeren er kun lidt i 5, siger far. Hvorfor mon han græder? Det plejer han da aldrig at gøre. Det var kun, da han var helt lille. Mor står op af sengen. Jeg går derop for at se, hvad der er i vejen med ham. Også far står op og de går til Allans værelse.

Grædende får Allan fremstødt ordene: Er du der mor? Ja, jeg er her lille Allan, svarer hun. Hvad er der dog sket med dig, siden du ligger og græder? Har du ondt i maven? Allan klammer sig til sin mor og grædende siger han: Jeg er så glad for dig mor. Ja, jeg er også glad for far – men allermest for dig mor. De omfavner hinanden og hun spørger, om han ikke kan forklare, hvorfor han græder.

Allans gråd stilner lidt af og så begynder han stammende at fortælle: Jeg drømte mor. Jeg drømte. Hidtil har jeg kun haft dejlige drømme. At jeg red af sted på en hvid hest – den hest, som far fortalte om en dag. PEGASUS hed den. Den førte mig mange steder hen og alt var såre godt. I nat var vi en tur inde i fremtidens land og det var netop den dag, jeg fik den hvide hue, akkurat som på det billede af far, der står på hans skrivebord. Netop den dag fik jeg at vide, at du var død mor. At du ikke var mere.

Ja, men lille Allan dog. Det var da en sørgelig drøm. Det passer slet ikke. Jeg er hos dig og far er her også.

Allan kryber endnu tættere til sin mor. Du må ikke gå fra mig mor. Jeg har jo kun dig – ja og far, men du er den allerbedste i hele verden.

Hun ved dårligt nok, hvordan hun skal trøste sin lille dreng, men så siger hun: Jeg går ikke fra dig. Nu går du med far og mig og så sover vi alle tre sammen de sidste timer, inden vi skal op til en frydfuld dag.

PEGASUS havde nu ret mor, siger Allan. Man skal have mod til at kende fremtiden. Jeg havde ikke mod nok, mor. Har du mod til at kende fremtiden? Vide, hvad der vil ske i morgen eller når du bliver lige så gammel som mormor.

Tænk ikke på det mit dreng, kommer det henne fra far. Det har INGEN.